

گفتگو با فرزندانم دربارهٔ فرازمینی‌ها

دولان لوئوک
ترجمه‌های ضرغامیان

نشر آفرینگان: ۲۳۶

Lehoucq, Roland

سرشناسه: لئوک، رولند

عنوان و نام پدیدآور: گفتگو با فرزندانم دربارهٔ فضا و زمین / رولان لئوک؛ ترجمهٔ مهدی ضرغامیان.

مشخصات نشر: تهران: آفرینگان، ۱۳۹۶.

مشخصات ظاهری: ۸۴ ص.

فروست: نشر آفرینگان؛ ۲۳۶.

شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۳۹۱-۰۳۹-۳

وضعیت فهرست‌نویسی: فیا

یادداشت: عنوان اصلی: Les exoplanètes expliquées à mes enfants, c2012.

موضوع: حیات در سیارات دیگر

موضوع: Life on other planets

موضوع: موجودات فرازمینی

موضوع: Extraterrestrial beings

شناسه افزوده: ضرغامیان، مهدی، ۱۳۴۴ -، مترجم

رده‌بندی کنگره: QB۵۴/ل۹ک۷ ۱۳۹۶

رده‌بندی دیویی: ۵۷۶/۸۳۹

شماره کتاب‌شناسی ملی: ۴۷۴۵۵۹۰

این کتاب ترجمه‌ای است از:

Les extraterrestres expliqués à mes enfants

Roland Lehoucq

Éditions du Seuil, 2012

سر آذینگان

تهران، خیابان انقلاب، خیابان منیری جاوید،

کوچه مبین، شماره ۶۷ تلفن ۶۶ ۴۱ ۳۶

ویرایش، آماده‌سازی و ارفاق:

تحریریه انتشارات خرم

رولان لوئوک

گفتگو با فرزندانم دربارهٔ فرازمینی‌ها

ترجمهٔ مهدی ضرغامیان

چاپخانهٔ پژمان

چاپ اول

۱۱۰۰ نسخه

اسفندماه ۱۳۹۶

حقوق چاپ و نشر محفوظ است.

ISBN: 978-600-391-039-3

شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۳۹۱-۰۳۹-۳

۶۰۰۰ تومان

مقدمه

کلوئه و لونا به همراه جمعیت آهسته از سینما خارج می شدند. آن‌ها در باران فیلم علمی-تخیلی آواتار، که همین چند لحظه پیش دیده بودند، با پدرشان صحبت می کردند.

□ محشر بود! تصویرهای زیبای عالمی بود! جلوه‌های ویژه را که دیگر نگو، معرکه بود!

□ به نظرم سیاره پاندورا خوب ساخته شده. منحنی‌های پر سه زدن ناوی‌ها در میان درخت‌های غول‌پیکر باورنکردنی بود. همه آن جانوران کوچک و حشرات خیلی واقعی به نظر می آمدند. وای! پرواز بر پشت بانشی باید خیلی کیف داشته باشد!

□ آره، حتماً! اما من که باور نمی کنم. تازه، مطمئنم که نه بانشی وجود دارد و نه ناوی. درست نمی گویم بابا؟

□ خب البته واقعیت این است که الآن نمی دانیم فرازمینی‌ها وجود دارند یا نه. اما قطعاً فیلم آواتار مستند علمی نیست. آواتار فیلمی علمی-تخیلی است و هدفش سرگرم کردن مردم و ساختن تصاویر نمایشی زیبا روی پرده است. از

این نظر، با شما موافقم که جیمز کامرون موفق بوده است. اما شما هم توجه کردید که موجودات و گیاهان پاندورا چقدر به زمینی‌ها شباهت داشتند؟ ما در پاندورا جانوران مهره‌دار، گوشتخوار، گیاهخوار و کلی گل و درخت دیدیم.

□ خب آره! وایرولف گرگ شش پا بود. تیتانوتریوم حیوانی بن کرگدن و کوسه سرچکشی بود. بانشی‌ها هم شبیه پتروداکتیل‌هایی با سر اژدها بودند.

□ دیفا. اره‌ورس شبیه اسب بود، اما مثل پروانه غذا می‌خورد. هالک رادیان، گیاهی جنگلی که به محض دست زدن به آن در خودش جمع می‌شد، تقلیدی بود از کرم دریایی اسپیرولاکوس. ژیگانتوس که می‌تواند تمامی زاینده‌های ماریچو رنگ‌اش را توی خودش جمع کند. تازه، خود ناوی‌ها هم مثل انسان هستند، البته متوجه شدم که آن‌ها را به صورت غول‌های آبی‌رنگ چهارانگشتی نشان داده‌اند. دیدن این همه موجود آشنا روی سیارهٔ پاندورا برای این است که ما، تماشاگران، بتوانیم درک از این تصاویر داشته باشیم. حالا فکرش را بکنید که اگر ناوی‌ها را به شکل گلوله‌هایی پشمالو نشان می‌دادند، که هنگام راه رفتن روی زمین می‌غلتیدند، چقدر برای ما غریب‌تر بودند. ما درک احساسات و حالاتشان برایمان مشکل‌تر می‌شد.

مزیت این انتخاب‌ها در این است که با دیدن این جانوران فرازمینی خیالی می‌توانیم آن‌ها را در پرتو دانش زمینی خودمان صاحب بعضی ویژگی‌های زیستی و زیست‌محیطی کرهٔ زمین بدانیم و، به این ترتیب، آن‌ها را بهتر بشناسیم.